

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 808/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 5 PP 15/2015 z 22. februára 2016 a uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 91/2016-36 zo 7. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“)

sp. zn. 5 PP 15/2015 z 22. februára 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 91/2016-36 zo 7. júla 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že uznesením okresného súdu bola zamietnutá jeho žiadosť o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Voči tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu zamietnutá. Sťažovateľ v podanej sťažnosti konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona je v súvislosti s podmiennečným prepustením na slobodu potrebné splniť jednu formálnu a dve materiálne podmienky. Formálnou podmienkou je výkon najmenej jednej polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody a materiálnymi podmienkami sú jednak skutočnosť, že odsúdený svojím správaním preukázal polepšenie, a tiež to, že je možné od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Podľa názoru sťažovateľa sú tieto materiálne podmienky vzájomne prepojené a nemožno ich posudzovať izolovane. V súvislosti s naplnením materiálnych podmienok poukazuje sťažovateľ na tú skutočnosť, že v zmysle hodnotenia riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] bol 3x disciplinárne odmenený, nemal žiaden disciplinárny trest, jeho správanie bolo na požadovanej úrovni, jeho resocializačná prognóza bola priaznivá a riaditeľ odporučil jeho podmiennečné prepustenie. Uvedené hodnotenie sa podľa názoru sťažovateľa malo zohľadniť aj pri posudzovaní kritéria vedenia riadneho života po prepustení.

V sťažnosti sťažovateľ zdôraznil, že hodnotenie riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] naznačuje, že u sťažovateľa došlo k náprave a jeho správanie spĺňa všetky požiadavky riadneho zaradenia sa do života, a krajský súd účelovo prihliadal len na tú skutočnosť, že sa sťažovateľ v minulosti dopustil spáchania viacerých trestných činov.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„- uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 5 PP/15/2015 zo dňa 22. 2. 2016 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 5 ods. 1 (písm. a/), čl. 5 ods. 4 Dohovoru

- uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3Tos/91/2016-36 zo dňa 7. 7. 2016 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 5 ods. 1 (písm. a/), čl. 5 ods. 4 Dohovoru

a

zrušil v plnom rozsahu uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 5PP/15/2015 zo dňa 22. 2. 2016 ako aj uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 3Tos/91/2016-36 zo dňa 7. 7. 2016 a vrátil vec Okresnému súdu na ďalšie konanie. “

Sťažovateľ ďalej žiada, aby mu v konaní pred ústavným súdom bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia a bola mu priznaná suma 5 000 € z titulu primeraného finančného zadosťučinenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu v súvislosti s nedostatočným odôvodnením namietaných rozhodnutí a v súvislosti s posudzovaním kritéria zákonnosti dôvodov pokračujúceho obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením okresného súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie označených článkov ústavy uznesením okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd, resp. iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej kompetencie.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala voči napadnutému uzneseniu okresného súdu, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia označených článkov ústavy a dohovoru uznesením okresného súdu. Preskúmavanie sťažovateľových námietok vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu bolo zverené krajskému súdu. Krajský súd o sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu rozhodol uznesením zo 7. júla 2016.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorá smerovala proti uzneseniu okresného súdu, pre nedostatok právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu

V namietanom uznesení krajský súd konštatoval: *„Na základe hodnotenia odsúdeného riaditeľom ústavu na výkon trestu odňatia slobody krajský súd zistil, že odsúdený svojím správaním preukázal polepšenie a tak splnil jednu z dvoch materiálnych podmienok.*

Na to, aby mohol byť odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody je však v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona nevyhnutné súčasné splnenie dvoch materiálnych podmienok. Druhá materiálna podmienka spočíva v tom, že možno od odsúdeného očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Po vyhodnotení osoby odsúdeného a jeho trestnej minulosti dospel krajský súd k záveru, že táto druhá materiálna podmienka nie je splnená. Bez ohľadu na to, že odsúdený je prvý raz vo výkone trestu odňatia slobody dospel krajský súd k záveru, že táto druhá materiálna podmienka nie je splnená. Na tento záver nasvedčuje predovšetkým to, že od roku 2011 sa dostal do rozporu so zákonom 8-krát. Vo veci Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/37/2011 bol odsúdenému uložený podmiennečný trest odňatia slobody. Tento trest ho neodradil od páchania ďalšej trestnej činnosti, v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia sa neosvedčil a bolo mu nariadené trest vykonať. S poukazom na rozsudok Okresného súdu Malacky... dospel

krajský súd k záveru, že odsúdený má sklony k páchaniu trestnej činnosti rovnakého druhu.“

Ústavný súd pri hodnotení uznesenia krajského súdu vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého a druhého stupňa nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a druhostupňové konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj druhostupňového), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu s uznesením okresného súdu a v nadväznosti na citovanú judikatúru poukazuje ústavný súd aj na podstatnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu, s ktorou sa krajský súd stotožnil.

Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, pričom medzi ním a označenými základnými právami sťažovateľa zaručenými ústavou a dohovorom neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie dôvod na vyslovenie záveru o ich porušení.

Ústavný súd konštatuje, že uvedeným uznesením krajského súdu neboli porušené základné práva sťažovateľa tým, že krajský súd nerozhodol v súlade s právnym názorom sťažovateľa. Ústava negarantuje právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by bol svojvoľný, zjavne

neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že krajský súd sa námietkami a argumentáciou sťažovateľa v sťažnosti zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016